

Arrest

nr. 136 506 van 16 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Gambiaans staatsburger te zijn en u bent afkomstig uit Sukuta.

U verklaart dat uw vader, A.J., een politiek activist is en dat hij regelmatig op straat preekte tegen de Gambiaanse overheid. Hierdoor kreeg hij problemen met de autoriteiten en werd hij verschillende keren gearresteerd. Telkens kwam hij vrij, maar begin 2008 werd hij opnieuw gearresteerd.

Deze keer leek het u ernstig en zag u zich genoodzaakt om Gambia te verlaten. U was immers bang dat u zelf ook problemen zou krijgen omwille van uw vader.

Uw moeder vertrok naar Senegal, maar u bleef zelf nog een tijdje in Gambia. Via Facebook leerde u de Belgische A.D. kennen met wie u trouwde en overeenkwam dat zij voor u een vals paspoort zou regelen en een visum voor België zou regelen.

U was immers bang om met uw eigen identiteit, E.J., te reizen uit angst om in de luchthaven te worden tegengehouden en op 3 november 2010 bent u dan met een paspoort op naam van E.B. naar België gereisd.

In België verbleef u bij A.D., jullie hadden afgesproken dat u zou betalen voor haar huis en haar auto, maar toen zij steeds meer geld van u begon te vragen, wilde dat u in het zwart zou werken, maar u dat weigerde, gooide zij u uit het huis.

U scheidde van A.D., waardoor u op 26 juli 2011 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten dat werd betekend op 24 augustus 2011, omdat u door die scheiding uw F-kaart die u op 26 november 2010 op basis van gezinshereniging had verkregen, verloor.

Het beroep dat u hiertegen aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 25 november 2011 verworpen.

Op 27 april 2012 diende u voor het eerst een aanvraag voor regularisatie (9bis) in.

Deze aanvraag werd op 11 december 2012 door de DVZ geweigerd, deze beslissing werd betekend op 25 april 2013 en u kreeg opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten.

U verliet België echter niet, maar vroeg op 4 juni 2013 opnieuw regularisatie (9bis) aan.

Ook deze aanvraag werd u geweigerd en wel op 23 september 2013, dit werd betekend op 31 juli 2014.

U kreeg ook opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ondertussen had u de Deense C.B. leren kennen met wie u een relatie had en in Gent samenwoonde.

Jullie waren samen naar de stadsdiensten gegaan om een aanvraag voor wettelijk samenwonen in te dienen, maar die werd niet aanvaard omdat u uw paspoort niet bij zich had.

Toen u de dag erna met uw verlopen paspoort naar de stadsdiensten ging, werd de DVZ op de hoogte gebracht en de volgende dag, op 23 september 2014, werd u gearresteerd.

U werd naar het Gesloten Centrum voor Illegalen in Merksplas overgebracht en wanneer u te weten kwam dat u op 1 december 2014 naar Gambia zou worden gerepatrieerd, vroeg u op 26 november 2014 asiel aan.

U legt de volgende documenten neer: uw Gambiaans paspoort op naam van E.B., uw Gambiaanse identiteitskaart op naam van E.J., uw rijbewijs op naam van E.J., uw social security card op naam van E.J., uw werkkaart bij G4S op naam van E.J., kopieën van enkele foto's van u en C.B., een kopie van de E-kaart van C.B. en een kopie van uw SIS-kaart op naam van E.B..

B. Motivering

U verklaart dat u Gambia hebt verlaten omwille van problemen die uw vader had. Hij was volgens u een politiek activist en nadat hij in 2008 werd opgepakt, vreesde u dat u ook problemen zou krijgen.

Ook vreest u problemen met de Gambiaanse autoriteiten omdat u een valse identiteit zou hebben gebruikt om uw land te verlaten.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

U verklaart dat de oorzaak van uw problemen ligt bij het politieke activisme van uw vader.

Er moet echter worden vastgesteld dat u tijdens het gehoor ten overstaan van het CGVS onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot de activiteiten van uw vader.

U verklaarde dat uw vader politiek activist is en dat hij tegen de overheid is (CGVS p.5).

U verklaart dat in uw land niemand de kans heeft om zich uit te drukken en dat uw vader de overheid bekritiseerde (CGVS p.7,11).

Wanneer u werd gevraagd hoe uw vader dat dan deed, kon u hier echter niet duidelijk op antwoorden.

U verklaarde dat hij straatpreken hield, dat hij dat verschillende keren deed, maar hoe vaak hij dat dan deed, kunt u niet aangeven.

U verklaart namelijk dat u niet alles kunt weten wat uw vader doet (CGVS p.11,12).

Ook wanneer hij met die preken is begonnen weet u niet, u verklaart vaagweg dat hij dat al lang deed (CGVS p.12).

Wanneer u vervolgens werd gevraagd wat uw vader dan precies vertelde tijdens die preken, kon u zich opnieuw enkel in vage en algemene termen uitdrukken.

U verklaarde dat uw vader zei: "de overheid is een dictator, geen vrijheid van meningsuiting, alles wat je zegt kan tegen je gebruikt worden, je kan gearresteerd worden, verdwijnen en nog veel andere dingen.

Dat mensen moeten stemmen voor een nieuwe president en dat deze weg moet" (CGVS p.14). U verklaarde dat uw vader vrijheid voor iedereen wilde en tegen de wet was (CGVS p.12,14).

Dat u slechts op dergelijke vage wijze kunt weergeven wat uw vader precies verkondigde op straat, terwijl u wel vertelde dat hij een uur à anderhalf uur lang bleef praten (CGVS p.14,15), is niet aannemelijk.

Bovendien werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS.

Bij de DVZ had u namelijk niet verklaard dat uw vader straatpreken hield tegen de overheid, maar hebt u gezegd dat uw vader regelmatig opiniestukken schreef in de krant Foroyaa (CGVS Vragenlijst, rubriek 3.5).

Wanneer u met deze flagrante incoherentie werd geconfronteerd, verklaarde u dat u niet hebt gezegd dat uw vader artikels schreef, maar dat er artikels in de kranten verschenen over de preken van uw vader (CGVS p.14).

Er moet echter op worden gewezen dat uw verklaringen bij de DVZ u na afloop van dat gehoor werden voorgelezen en dat u ter goedkeuring ervan uw handtekening hebt geplaatst.

Dat u nu verklaart dat u nooit zou hebben gezegd dat uw vader opiniestukken schreef voor Foroyaa, wordt niet aanvaard.

Bovendien hebt u bij de DVZ op geen enkel moment gezegd dat uw vader straatpreken houdt, terwijl dat nu wel de essentie van zijn activisme blijkt te zijn.

Door uw vage en tegenstrijdige verklaringen over het politieke activisme van uw vader, wordt de geloofwaardigheid van uw deze verklaringen alvast ernstig ondermijnd.

Daarnaast verklaarde u dat uw vader omwille van zijn straatpreken tegen de overheid problemen heeft gekregen.

U verklaarde dat aan uw vader werd gevraagd om te stoppen met die preken, de mensen luisterden immers naar hem, de overheid vond dat niet leuk en heeft hem uiteindelijk gearresteerd en in de gevangenis gestopt (CGVS p.10).

Wanneer u echter meer vragen worden gesteld over de precieze problemen die uw vader omwille van zijn activisme heeft gehad, blijft u opnieuw in het ongewisse.

U verklaart dat uw vader in het totaal drie keer werd gearresteerd, maar wanneer u meer informatie over de eerste arrestatie wordt gevraagd, blijkt u hier zo goed als niets over te weten.

U weet dat hij ongeveer twee maanden in de gevangenis heeft gezeten, maar wanneer hij werd gearresteerd, of hoe oud u was bij zijn eerste arrestatie, weet u niet (CGVS p.12).

Waarom uw vader dan na twee maanden werd vrijgelaten, weet u evenmin.

U verklaart dat er een rechtszaak was, maar u weet niet wat er op de rechtbank werd gezegd, omdat u er niet was, u geen kranten leest en uw vader u niet over zijn persoonlijke problemen vertelde. U weet zelfs niet of uw vader al dan niet een advocaat had (CGVS p.13).

Ook over zijn tweede arrestatie weet u niets.

U weet niet wanneer hij werd gearresteerd, hoelang hij werd vastgehouden en waarom hij uiteindelijk weer werd vrijgelaten (CGVS p.13).

Wanneer u werd gevraagd hoe het komt dat u niet op de hoogte bent van de eerdere arrestaties van uw vader, verklaart u dat u zich niet zou moeten moeien met de persoonlijke problemen van uw vader als u uw eigen problemen hebt (CGVS p.13).

Er moet echter op worden gewezen dat de problemen van uw vader die u aanhaalt volgens uw verklaringen aan de basis liggen van uw eigen problemen.

Dat u hier dus zo weinig over weet, kan niet worden aanvaard.

Ook over de derde arrestatie van uw vader die de uiteindelijke aanleiding vormde voor uw vertrek uit uw land, hebt u bovendien evenmin een aanvaardbare kennis.

U verklaart dat uw vader sinds begin 2008 in de gevangenis zit (CGVS p.3,4), maar over wat er verder met hem is gebeurd, bent u totaal niet op de hoogte.

U verklaart dat hij op straat werd gearresteerd in Serekunda in de buurt van de markt, maar over de precieze omstandigheden van zijn arrestatie kunt u niet vertellen.

U verklaart louter dat informatie naar overal gaat en dat als iemand niet leuk vindt wat hij ziet, hij dat kan rapporteren.

Wie uw vader dan eventueel zou hebben gerapporteerd of aangegeven, weet u echter opnieuw niet (CGVS p.11), u kunt zelfs niet aangeven wanneer u voor het laatst contact had met uw vader (CGVS p.8).

Ook over de gebeurtenissen na de arrestatie van uw vader kunt u niet vertellen, zo weet u bijvoorbeeld niet of iemand ooit heeft geprobeerd om uw vader vrij te krijgen (CGVS p.13) en weet u ook niet of uw moeder uw vader nog heeft bezocht in de gevangenis (CGVS p.9).

Ook uw verwijzing naar het slechte contact, om persoonlijke redenen, dat u met uw vader zou hebben (CGVS p.9,10,15), kan niet worden aanvaard als verklaring voor de hierboven vastgestelde onwetendheden in uw hoofde gezien de frequentie van de vastgestelde onwetendheden specifiek aangaande informatie die nochtans inzicht kan verschaffen over de ernst van de door u verklaarde vrees, en gezien veel van dergelijke informatie ook zonder rechtstreeks contact met uw vader, via andere betrokken personen, in de eerste plaats uw moeder, verkregen kan worden.

Vervolgens verklaarde u dat u naar aanleiding van deze laatste arrestatie vreesde om zelf problemen met de autoriteiten te krijgen.

U verklaarde dat u wist dat deze laatste arrestatie van uw vader zeer slecht zou zijn (CGVS p.15), maar waarop deze vrees precies is gebaseerd, kunt u niet concretiseren.

U verklaarde dat uw moeder dacht dat zijzelf en u dezelfde problemen zouden krijgen als uw vader en dat uw moeder daarom naar Senegal is gevlucht, maar u kon zelf niet mee, omdat u werkte (CGVS p.5). Echter, als uw vrees voor vervolging ten aanzien van de Gambiaanse autoriteiten zo groot was – u verklaarde dat u uw land zelfs niet met uw eigen identiteit kon verlaten, omdat u zou kunnen worden tegengehouden (CGVS p.5,6) – is het weinig aannemelijk dat u uw land niet zou ontvluchten omwille van een job als chauffeur bij G4S (CGVS p.3).

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat noch u, noch uw moeder ooit eerder problemen hebben gehad met de autoriteiten (CGVS p.5), niet nadat uw vader eerder twee keer was gearresteerd (CGVS p.15) en niet in de twee jaar dat u nog in Gambia bent gebleven na de laatste arrestatie van uw vader (CGVS p.5).

Overigens is het opvallend dat u verklaarde dat uw moeder niet zo'n groot probleem kon hebben als u, maar dat u als zoon wel ernstige problemen zou kunnen krijgen, omdat uw vader in de problemen zit (CGVS p.7).

Dat u dan wel nog twee jaar in Gambia bent gebleven en uw moeder onmiddellijk na de arrestatie van uw vader naar Senegal is gegaan, is in dit kader weinig aannemelijk.

Uw verklaringen tasten dus opnieuw de geloofwaardigheid van uw relaas aan.

Voorts moet erop worden gewezen dat u onaannemelijk lang hebt gewacht om asiel aan te vragen in België.

U verklaarde dat u Gambia in november 2010 hebt verlaten uit vrees voor de autoriteiten omwille van het politieke activisme van uw vader, maar u hebt tot 26 november 2014 gewacht om effectief asiel aan te vragen.

U verklaarde dat u op verschillende manier hebt geprobeerd om uw verblijf in België te legaliseren (CGVS p.2), maar u dacht dat asiel niet zou nodig zijn (CGVS p.16).

Uw verschillende aanvragen voor regularisatie (9bis) werden telkens afgewezen, waardoor u langdurig illegaal in België hebt verbleven.

Dat u zich niet beter hebt geïnformeerd over de asielprocedure, terwijl een nood aan internationale bescherming volgens uw verklaringen wel de reden voor uw vertrek uit uw land was, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Dan u dan, nadat u eind september 2014 naar het Gesloten Centrum voor Illegalen in Merksplas werd overgebracht, nog eens twee maanden hebt gewacht om asiel aan te vragen tot u effectief zou worden gerepatriëerd, wordt niet aanvaard.

Hierdoor wordt het bedrieglijk karakter van uw relaas verder bevestigd.

Ten slotte haalde u tijdens het gehoor met een medewerker van het CGVS nog aan dat u bij terugkeer naar Gambia problemen vreest omdat u Gambia onder een valse identiteit zou hebben verlaten (CGVS p.16).

Er moet echter op worden gewezen dat uw verklaringen over het verkrijgen van een paspoort op de naam "E.B." – u verklaart dat uw echte naam E.J. is (DVZ Vragenlijst, rubriek 3; CGVS p.2) – geenszins coherent zijn.

Bij de DVZ had u immers verklaard dat u dat valse paspoort hebt geregeld via een persoon die bij de migratiediensten van Gambia werkte en dat uw ex-vrouw het paspoort en visum heeft betaald (DVZ Vragenlijst, rubriek 32).

Bij het CGVS verklaarde u echter dat u dat paspoort helemaal niet zelf hebt geregeld, maar dat uw ex-vrouw A.D. dat voor u heeft gedaan, omdat u zelf geen idee had hoe u zo iets zou moeten doen (CGVS p.5,6).

Ook moet erop worden gewezen dat de reden die u aanhaalde om een valse identiteit aan te nemen niet geloofwaardig is.

U verklaarde namelijk dat een valse identiteit nodig was, omdat u anders problemen zou krijgen om het land te verlaten omwille van uw vader (CGVS p.5,6).

Aangezien het politieke activisme van uw vader, de problemen die hij hierdoor zou hebben gehad en de problemen die u zelf verklaart te vrezen als ongeloofwaardig werden beschouwd, kan dit niet wordt aanvaard als reden voor het aannemen van een valse identiteit.

Gezien deze vaststellingen (incoherentie over de herkomst van het volgens uw verklaringen valse paspoort, onaannemelijkheid van de noodzaak van dit vermeende valse paspoort) is er dan ook reden om te twifelen aan uw verklaring als zou de naam E.J. uw echte naam zijn, en de naam E.B. een valse. Bovendien blijkt uit de documenten in uw dossier dat u in het kader van uw visumaanvraag voor België van de Gambiaanse autoriteiten op 18 november 2009 een duplicaat van een geboorteakte hebt verkregen, op 18 juni 2009 een huwelijksakte en op 3 november 2009 een attest dat u nooit eerder gehuwd of gescheiden was. Op 7 april 2010 heeft de politie van Banjul een bewijs van goed gedrag en zeden uitgereikt.

Al deze documenten werden verkregen op naam van E.B..

Vervolgens werd op 25 november 2014 in het kader van een voor u geplande repatriëring door de Gambiaanse ambassade in Brussel een Emergency Passport (laisser-passer) uitgereikt, eveneens op naam van E.B., nadat u door hen werd geïnterviewd.

Aangezien de Gambiaanse autoriteiten dus erkennen dat E.B. een Gambiaans staatsburger is en zij eerder verschillende documenten hebben uitgereikt voor u met deze identiteit, is er geen enkele reden om aan te nemen dat u bij terugkeer problemen zou krijgen met de autoriteiten omwille van deze identiteit.

Uw advocaat haalde verder nog aan dat er in Sierra Leone en Liberia een Ebola-crisis heerst. Aangezien er vooralsnog geen enkel geval van Ebola werd vastgesteld in Gambia, zoals blijkt uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, zijn de verklaringen van uw advocaat over Ebola in Westelijk Afrika niet afdoende voor de toekenning van internationale bescherming.

De documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen.

Uw social security card, rijbewijs, identiteitskaart, werkkaart bij G4S en SIS-kaart op naam van E.J. tonen louter aan dat u documenten onder die identiteit hebt verkregen, maar bevatten louters persoonsgegevens, uw Gambiaans paspoort en SIS-kaart op naam van E.B. bevatten eveneens louter persoonsgegevens die geen verdere informatie verschaffen over de problemen die u in Gambia vreest. De foto's van u en C.B. en de kopie van haar identiteitskaart bevatten evenmin gegevens die de bovenstaande conclusie over een ongeloofwaardig asielrelaas kunnen wijzigen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 5 januari 2015 de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van de materiële motiveringsplicht en de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de door de commissaris-generaal weerhouden laattijdigheid van zijn asielaanvraag, laat verzoeker gelden dat er voor hem (zie het verzoekschrift, p. 5) "*verschillende andere kanalen om zijn verblijf in België te regulariseren*" waren.

Volgens verzoeker was de piste van gezinshereniging voor hem (zie p. 6) "*een veel logischere piste om te volgen dan de piste van asiel*", gezien hij voor zijn vlucht "*een relatie had met een Belgische onderdaan*".

Hij legt uit dat hij (zie p. 6) "*steeds gepoogd (heeft) zijn verblijf te legaliseren door verschillende stappen te ondernemen*" en het hem logischer "*de weg van de regularisaties te bewandelen dan zich te beroepen op feiten die jaren geleden gebeurd waren*".

Hij stelt dat (zie p. 6) "*ook toen verzoeker een nieuwe partner leerde ken, ondernam hij pogingen zijn verblijf te legaliseren en zijn leven verder uit te bouwen alhier*", maar dat deze mogelijkheid hem ontnomen is door zijn arrestatie en hij aldus "*toch asiel (wenst) aan te vragen en zich te beroepen op zijn laatste uitweg*".

Volgens hem (zie p. 6) "*is het niet zo dat, omdat verzoek zijn verblijf eerst op andere manieren heeft proberen te legaliseren, de feiten zich niet hebben voorgedaan en verzoeker bij ene gedwongen terugkeer geen vervolging dient te vrezen*".

Waar aan verzoeker door de commissaris-generaal ten kwade wordt geduïd dat hij vage verklaringen aflegde over de activiteiten die zijn vader in zijn land van herkomst uitoefende, stelt verzoeker dat het niet abnormaal is dat hij (zie p. 6) "*de exacte tijdstippen van deze preken of de exacte kopij van deze*

preken niet kan geven" maar dat hij wél duidelijk de essentie kan aanhalen van de boodschap die zijn vader wilde overbrengen.

Hij voegt er aan toe dat zijn vader dit (zie p. 7) *"frequent"* deed, dat het onmogelijk is een chronologisch overzicht te geven en dat hij zich niet kan herinneren wanneer zijn vader is begonnen met het openlijk bekritisseren van de overheid, gezien hij zijn vader nooit anders gekend heeft dan als politiek activist.

Wat betreft de weerhouden tegenstrijdigheid aangaande de artikels in de krant, merkt verzoeker op dat hij omtrent (zie p. 7) *"dit klein verschil reeds duidelijkheid heeft willen scheppen gedurende zijn verhoor"*.

Dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werd voorgelezen ter zijn goedkeuring en hierop toen geen reactie kwam, acht hij niet onlogisch, gezien dit verhoor (zie p. 7) *"de essentie van een asielrelaas"* betreft en het *"een zeer kort interview"* is dat zich beperkt *"tot de loutere essentie van de vervolgingsvrees"*.

Volgens hem betreft de tegenstrijdigheid slechts (zie p. 7) *"een detail, die in hoofde van verzoeker niet belangrijk lijkt"* en dat de essentie van zijn vervolgingsvrees niet raakt.

Verzoeker verklaart aangaande de arrestaties van zijn vader, dat hij alle informatie heeft gegeven die hij ter zijne beschikking had. Hij verduidelijkt dat hij enkel maar kan spreken uit zijn eigen ervaring, (zie p. 7) *"nu zijn vader nooit in detail heeft verteld over zijn arrestaties aan zijn zoon"* gezien *"een vader zijn zoon zoveel mogelijk tracht te beschermen en spaarzaam is met de gruwelijke details van een arrestatie"* en gezien verzoeker nooit aanwezig was bij de arrestaties van zijn vader.

Hij verklaart dat hij geen verdere informatie kan geven omtrent de derde arrestatie, aangezien verzoeker Gambia ontvlucht is omdat hij zelf vreesde gearresteerd te worden, aangezien hij ook geen nauwe band had met zijn vader en aangezien hij nieuw leven in België heeft uitgebouwd, waardoor (zie p. 8) *"de informatietoestroom omtrent de situatie van zijn vader dan ook onmiddellijk gestopt"* is.

Waar in de bestreden beslissing nog gesteld wordt dat de moeder van verzoeker naar Senegal is gevlucht zonder hem, laat verzoeker gelden dat hij (zie p. 8) *"het nog een tijdje in Gambia (heeft) trachtte vol te houden, maar kon vanwege vrees tot arrestatie toch geen volwaardig leven leiden"* (sic). Hij legt uit dat hij niet veel later A.D. leerde kennen, waardoor het voor hem (zie p. 8) *"dus veel logischer (was) om te vluchten naar België waar zijn geliefde op hem stond te wachten dan naar Senegal"*.

De argumentatie van de commissaris-generaal dat geen geloof wordt gehecht aan de reden van verzoeker om een vals paspoort nodig te hebben, gezien geen geloof wordt gehecht aan de problemen van zijn vader, is volgens verzoeker (zie p. 8) *"een cirkelredenering"*.

Verzoeker benadrukt (zie p. 9) dat *"het loutere feit dat verzoeker duplicaten van documenten en uittreksel op naam van E.B. heeft verkregen, enkel aantoont dat er een Gambiaanse burger bestaat met de naam E.B."* maar dat dit *"echter niet (impliceert) dat verzoeker ook effectief E.B. is"*.

Verzoeker vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, aan hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt verzoeker de beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift (zie p. 10) voegt verzoeker *"Verzoekschrift tot invrijheidstelling d.d. 02/10/2014"*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker gezien

(i) hij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de activiteiten van zijn vader, nochtans dé oorzaak van zijn problemen (zie het verhoorverslag van 12 december 2014, p. 5, 7, 11,12, 14,15; de vragenlijst DVZ, vraag 3.5);

(ii) hij onaannemelijk onwetend was over de precieze problemen die zijn vader omwille van diens activisme heeft gehad (zie het verhoorverslag, p. 3,4, 8-13, 15);

(iii) het geenszins aannemelijk is dat verzoeker, die na de laatste arrestatie van zijn vader verklaarde te vrezen zelf problemen met de autoriteiten te krijgen, nog twee jaar na deze laatste arrestatie probleemloos in Gambia verbleef (zie het verhoorverslag, p. 5), terwijl zijn moeder reeds naar Senegal was gevlucht zonder verzoeker "omdat hij werkte" (zie het verhoorverslag, p. 5);

(iv) hij Gambia in november 2010 heeft verlaten uit vrees voor de autoriteiten omwille van het politieke activisme van zijn vader, maar tot 26 november 2014 heeft gewacht om effectief asiel aan te vragen in België;

(v) verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar Gambia problemen zou krijgen omdat hij zijn land onder een valse identiteit zou hebben verlaten (zie het verhoorverslag, p. 16), gezien zijn verklaringen over het verkrijgen van een paspoort op de naam "E.B." geenszins coherent zijn (zie vragenlijst DVZ, vraag 32; zie het verhoorverslag, p. 5, 6), gezien de reden die hij aanhaalde om een valse identiteit aan te nemen -de problemen van zijn vader- reeds ongeloofwaardig werden bevonden en gezien de Gambiaanse autoriteiten erkennen dat E.B. een Gambiaans staatsburger is en eerder verschillende documenten met deze identiteit hebben uitgereikt voor verzoeker.

Aangaande verzoekers vage en incoherente verklaringen omtrent de activiteiten van zijn vader en de daarop volgende arrestaties, wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat het niet abnormaal is dat verzoeker *"de exacte tijdstippen van deze preken of de exacte kopij van deze preken niet kan geven"*, dat hij wél duidelijk de essentie kon aanhalen van de boodschap die zijn vader wilde overbrengen, dat zijn vader dit *"frequent"* deed, dat het onmogelijk is een chronologisch overzicht te geven, dat hij zich niet kan herinneren wanneer zijn vader is begonnen met publiekelijk kritiek te spuien op de overheid, gezien hij zijn vader nooit anders gekend heeft dan als politiek activist, dat de weerhouden tegenstrijdigheid *"een detail (betreft), die in hoofde van verzoeker niet belangrijk lijkt"* en dat deze de essentie van zijn vervolgingsvrees niet raakt, dat verzoeker aangaande de arrestaties enkel maar kan spreken uit zijn eigen ervaring, *"nu zijn vader nooit in detail heeft verteld over zijn arrestaties aan zijn zoon"* gezien *"een vader zijn zoon zoveel mogelijk tracht te beschermen en spaarzaam is met de gruwelijke details van een arrestatie"* en gezien verzoeker nooit aanwezig was bij de arrestaties van zijn

vader, en dat hij geen verdere informatie kan geven omtrent de derde arrestatie, aangezien verzoeker Gambia ontvlucht is omdat hij zelf vreesde gearresteerd te worden en aangezien verzoeker geen nauwe band had met zijn vader en een nieuw leven in België heeft uitgebouwd, waardoor *“de informatiestroom omtrent de situatie van zijn vader dan ook onmiddellijk gestopt”* is.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en gelijklopende wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De uitleg in het verzoekschrift aangaande de tegenstrijdigheid, dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken *“de essentie van een asielrelaas”* betreft en het *“een zeer kort interview”* is dat zich beperkt *“tot de loutere essentie van de vervolgingsvrees”*, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat zijn vader straatpreken hield tegen de overheid, maar aldaar slechts aangaf dat zijn vader regelmatig opiniestukken schreef in de krant *“Foroyaa”* (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5), terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de essentie van het activisme van zijn vader de straatpreken waren en beweerde dat er artikels in de kranten verschenen over de preken van zijn vader (zie het verhoorverslag, p. 14).

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Van een asielzoeker kan verder worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie -zoals de laatste arrestatie van zijn vader- te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Van verzoeker kan tevens worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoekers incoherente verklaringen, zijn algemene onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangaande de laattijdigheid van zijn asielaanvraag, wordt in het verzoekschrift uitgelegd dat er voor hem *“verschillende andere kanalen om zijn verblijf in België te regulariseren”* waren. Voor verzoeker was de piste van gezinshereniging *“een veel logischere piste om te volgen dan de piste van asiel”*, gezien hij voor zijn vlucht *“een relatie had met een Belgische onderdaan”*. Hij legt uit dat hij *“steeds gepoogd (heeft) zijn verblijf te legaliseren door verschillende stappen te ondernemen”* en het hem logischer *“de weg van de regularisaties te bewandelen dan zich te beroepen op feiten die jaren geleden gebeurd waren”*. Hij stelt dat *“ook toen verzoeker een nieuwe partner leerde kennen, ondernam hij pogingen zijn verblijf te legaliseren en zijn leven verder uit te bouwen alhier”*, maar dat deze mogelijkheid hem ontnomen is door zijn arrestatie en hij aldus *“toch asiel (wenst) aan te vragen en zich te beroepen op zijn laatste uitweg”*. Volgens hem *“is het niet zo dat, omdat verzoek zijn verblijf eerst op andere manieren heeft proberen te legaliseren, de feiten zich niet hebben voorgedaan en verzoeker bij een gedwongen terugkeer geen vervolging dient te vrezen”*.

De Raad antwoordt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient.

Het feit dat verzoeker reeds in november 2010 Gambia heeft verlaten uit vrees voor de autoriteiten omwille van het politieke activisme van zijn vader, maar tot 26 november 2014 heeft gewacht om effectief asiel aan te vragen, is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en keert zich tegen de door hem geschetste vervolging.

Dat verzoeker, nadat hij eind september 2014 naar het Gesloten Centrum voor Illegalen in Merksplas werd overgebracht, vervolgens nog eens twee maanden heeft gewacht om asiel aan te vragen tot hij vernam dat hij effectief zou worden gerepatriëerd, doet bovendien het vermoeden rijzen dat verzoeker louter asiel vroeg om een gedwongen repatriëring te vermijden.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker gedurende zijn verblijf in België *“steeds gepoogd (heeft) zijn verblijf te legaliseren door verschillende stappen te ondernemen”* en het hem logischer *“de weg van de regularisaties te bewandelen dan zich te beroepen op feiten die jaren geleden gebeurd waren”*, doet hieraan geen afbreuk gezien de procedure voor het bekomen van een machtiging tot verblijf een andere doelstelling heeft dan de asielprocedure. Gezien blijkt dat verzoeker bovendien over een advocaat beschikte bij het ondernemen van voornoemde *“verschillende stappen”* is het des te meer frappant dat verzoeker zo lang wachtte om een asielaanvraag in te dienen.

Waar verzoeker de argumentatie in de beslissing van de commissaris-generaal dat geen geloof wordt gehecht aan de reden van verzoeker om een vals paspoort nodig te hebben, gezien geen geloof wordt gehecht aan de problemen van zijn vader, *“een cirkelredenering”* noemt, wordt hij niet gevolgd.

Indien aan zijn verklaringen dat hij zijn land ontvlucht is om te ontkomen aan de autoriteiten van zijn land omwille van de activiteiten van zijn vader, geen geloof wordt gehecht, vallen zijn verklaringen dat hij om de autoriteiten van zijn land te kunnen ontsnappen bij de vlucht uit zijn land, een vals paspoort nodig had, ook in duigen.

Waar in het verzoekschrift benadrukt wordt dat *“het loutere feit dat verzoeker duplicaten van documenten en uittreksel op naam van E.B. heeft verkregen, enkel aantoon dat er een Gambiaanse Burger bestaat met de naam E.B.”*, wat volgens verzoeker niet impliceert *“dat verzoeker ook effectief E.B. is”*, doet geen afbreuk aan de vaststellingen dat verzoeker niet aantoon dat hij bij terugkeer naar Gambia problemen zou krijgen omdat hij Gambia onder een valse identiteit zou hebben verlaten (zie het verhoorverslag, p. 16), gezien zijn verklaringen over het verkrijgen van een paspoort op de naam “E.B.” geenszins coherent zijn (zie vragenlijst DVZ, vraag 32; zie het verhoorverslag, p. 5, 6), gezien de reden die hij aanhaalde om een valse identiteit aan te nemen -de problemen van zijn vader- reeds ongeloofwaardig werden bevonden en gezien de Gambiaanse autoriteiten erkennen dat E.B. een Gambiaans staatsburger is en eerder verschillende documenten hebben uitgereikt voor verzoeker met deze identiteit.

Waar door verzoekers advocaat op het Commissariaat-generaal nog werd aangehaald dat er in Sierra Leone en Liberia actueel een Ebola-crisis heerst, antwoordt de Raad dat blijkt dat er vooralsnog geen enkel geval van Ebola werd vastgesteld in Gambia, zoals blijkt uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd.

De enkele beweringen van verzoekers advocaat over het voorkomen van Ebola in Westelijk Afrika zijn niet afdoende voor de toekenning van internationale bescherming.

Het bij het verzoekschrift gevoegde *“Verzoekschrift tot invrijheidstelling d.d. 02/10/2014”* betreft een beroep tegen een *“bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering -bijlage 13septies”* en is derhalve niet dienstig in de huidige procedure tegen de beslissing van 18 december 2014 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Gambia een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari 2015 door:

dhr. M. BONTE,

rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE